प्रीयन्ते विधिवत् पितरो नृणाम्। द्वौ मासौ मत्स्य-मांसेन त्रीन्मासान् हारिणेन तु। औरभ्रेणाथ चतुरः शाकुनेनाथ पञ्च वै। षण्मासान् छागमांसेन पार्षतेन च सप्त वै। अष्टावेणस्य मांसेन रौरवेण नवैव तु। दश मासांस्तु तृप्यन्ति वराहमहिषामिषैः। शशकूर्म-योस्तु मांसेन मासानेकादशैव तु। संवत्सरन्तु गव्येन पयसा पायसेन च। वार्ध्रीणसस्य मांसेन तृप्तिर्द्वा-दशवार्षिकी। कालशाकं महाशल्काः खड्गलोहा-मिषं मधु। आनन्त्यायैव कल्पन्ते मुन्यन्नानि च सर्वशः। यत्किञ्चिन्मधुना मिश्रं प्रदद्यात्तु त्रयोदशीम्। तदप्य-क्षयमेव स्याद्वर्षासु च मघासु च। अपि नः स कुले जायाद्यो नो दद्यात्त्रयोदशीम्। पायसं मधुसर्पिर्भ्यां प्राक्छाये कुञ्जरस्य च। यद्यद्ददाति विधिवत् सम्यक् श्रद्धासमन्वितः। तत्तत् पितॄणां भवति परत्रानन्त-मक्षयम्। कृष्णपक्षे दशम्यादौ वर्ज्जयित्वा चतुर्द्दशीम्। श्राद्धे प्रशस्तास्तिथयो यथैता न तथेतराः। युक्षु कुर्वन् दिनर्क्षेषु सर्व्वान् कामान् समश्नुते। अयुक्षु तु पितॄन् सर्वान् प्रजां प्राप्नोति पुष्कलाम्। यथा चैवापरः पक्षः पूर्वपक्षाद्विशिष्यते। तथा श्राद्धस्य पूर्व्वाह्णादपराह्णो विशिष्यते। प्राचीनावीतिना सम्यगपसव्यमतन्द्रिणा। पित्र्यमा निधनात् कार्य्यं विधिवद्दर्भपाणिना। रात्रौ श्राद्धं न कुर्वीत राक्षसी कीर्त्तिता हि सा। सन्ध्ययो-रुभयोश्चैव सूर्य्ये चैवाचिरोदिते। अनेन विधिना श्राद्धं त्रिरब्दस्येह निर्वपेत्। हेमन्तग्रीष्मवर्षासु पाञ्च-यज्ञिकमन्वहम्। न पैतृयज्ञियो होमो लौकिकेऽग्नौ-विधीयते। न दर्शेन विना श्राद्धमाहिताग्नेर्द्वि-जन्मनः। यदेव तर्पयत्यद्भिः पितॄन् स्नात्वा द्विजो-त्तमः। तेनैव कृत्स्नमाप्नोति पितृयज्ञक्रियाफलम्। वसून् वदन्ति वै पितॄन् रुद्रांश्चैव पितामहान्। प्रपिताम-हांस्त्वादित्यान् श्रुतिरेषा सनातनी। विघसाशी भवेन्नित्यं नित्यं वामृतभोजनः। विघसो भुक्तशेषन्तु यज्ञशेषं तथाऽमृतम्। एतद्वोऽभिहितं सर्वं विधानं पाञ्चयज्ञि-कम्। द्विजातिमुख्यवृत्तीनां विधानं श्रूयतामिति" ३अ०। "चतुर्थमायुषो भागमुषित्वाद्यं गुरौ द्विजः। द्वितीयमायुषो भागं कृतदारो गृहे वसेत्। अद्रोहेणैव भूतानामल्पद्रोहेण वा पुनः। या वृत्तिस्तां समास्थाय विप्रो जीवेदनापदि। यात्रामात्रप्रसिद्ध्यर्थं स्वैः कर्म्म-भिरगर्हितैः। अक्लेशेन शरीरस्य कुर्वीत धनसञ्चयम्। ऋतामृताभ्याञ्जीवेत्तु मृतेन प्रमृतेन वा। सत्यानृता-ख्यया वापि न श्ववृत्त्या कदाचन। ऋतमुञ्छशिलं ज्ञेयममृतं स्यादयाचितम्। मृतन्तु याचितं भैक्षं प्रमृतं कर्षणं स्मृतम्। सत्यानृतन्तु वाणिज्यं तेन चैवापि जीव्यते। सेवा श्ववृत्तिराख्याता तस्मात्तां परिवर्ज्जयेत्। कुशूलधान्यको वा स्यात् कुम्भीधान्यक एव वा। त्र्यहै-हिको वापि भवेदश्वस्तनिक एव वा। चतुर्णामपि चैतेषां द्विजानां गृहमेधिनाम्। ज्यायान् परः परो ज्ञेयो धर्मतो लोकजित्तमः। षट्कर्मैको भवत्येषां त्रिभि-रन्यः प्रवर्त्तते। द्वाभ्यामेकश्चतुर्थस्तु ब्रह्मसत्रेण जीवति। वर्त्तयंश्च शिलोञ्छाभ्यामग्निहोत्रपरायणः। इष्टीः पार्वायनान्तीयाः केवला निर्वपेत् सदा। न लोकवृत्तं वर्त्तेत वृत्तिहेतोः कथञ्चन। अजिह्मामशठां शुद्धां जीवेद्ब्राह्मणजीविकाम्। सन्तोषं परमास्थाय सुखार्थी संयतो भवेत्। सन्तोषमूलं हि सुखं दुःखमूलं विप-र्य्ययः। अतोऽन्यतमया वृत्त्या जीवंस्तु स्नातको द्विजः। स्वर्ग्यायुष्ययशस्यानि व्रतानीमानि धारयेत्। वेदोदितं स्वकं कर्म नित्यं कुर्य्यादतन्द्रितः। तद्धि कुर्वन् यथाशक्ति प्राप्नोति परमां गतिम्। नेहेतार्थान् प्रस-ङ्गेन न विरुद्धेन कर्मणा। न विद्यमानेष्वर्थेषु नार्त्त्या-मपि यतस्ततः। इन्द्रियार्थेषु सर्वेषु न प्रसज्जेत का-मतः। अतिप्रसक्तिश्चैतेषां मनसा सन्निवर्त्तयेत्। सर्वान् परित्यजेदर्थान् स्वाध्यायस्य विरोधिनः। यथा-तथाध्यापयंस्तु सा ह्यस्य कृतकृत्यता। वयसः कर्मणो-ऽर्थस्य श्रुतस्याभिजनस्य च। वेषवाग्बुद्धिसारूप्यमाच-रन् विचरेदिह। बुद्धिवृद्धिकराण्याशु धन्यानि च हि-तानि च। नित्यं शास्त्राण्यवेक्षेत निगमांश्चैव वैदि-कान्। यथा यथा हि पुरुषः शास्त्रं समधिगच्छति। तथातथा विजानाति विज्ञानञ्चास्य रोचते। ऋषियज्ञं देवयज्ञं भूतयज्ञञ्च सर्वदा। नृयज्ञं पितृयज्ञञ्च यथा-शक्ति न हापयेत्। एतानेके महायज्ञान् यज्ञशास्त्र-विदो जनाः। अनीहमानाः सततमिन्द्रियेष्वेव जुह्वति। वाच्येके जुह्वति प्राणं प्राणे वाचञ्च सर्वदा। वाचि प्राणे च पश्यन्तो यज्ञनिर्वृत्तिमक्षयाम्। ज्ञानेनैवापरे विप्रा यजन्त्येतैर्मखैः सदा। ज्ञानमूलां क्रियामेषां पश्यन्तो ज्ञानचक्षुषा। अग्निहोत्रञ्च जुहुयादाद्यन्ते द्युनिशोः सदा। दर्शेन चार्द्धमासान्ते पौर्णमासेन चैव हि। शश्यान्ते नवशस्येष्ट्या तथर्त्वन्ते द्विजोऽध्वरैः।